

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. K. N., narozený X
bytem T.
zastoupený advokátem Mgr. Vladanem Valou,
se sídlem Marie Steyskalové 62, Brno

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem Národní 16, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Hoke,
se sídlem Pražského povstání 1950, Benešov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2017, č. j. P 31/2017-006

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 9. 10. 2017, kterým mu byl podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, pozastaven výkon advokacie.
2. Důvodem pro toto rozhodnutí bylo zjištění, že usnesením Policie České republiky ze dne X, č. j. Y, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v klientské záležitosti převzal do úschovy peněžní prostředky ve výši desítek milionu korun, přičemž z této úschovy vyplatil jen její část a částku 23 209 000 Kč si присvojil.
3. Představenstvo konstatovalo, že byly splněny obě podmínky podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, tedy že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin a současně že skutečnosti, nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v řádný výkon advokacie.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že nebyla naplněna druhá podmínka pro pozastavení výkonu advokacie podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.
5. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přečinu zpronevěry nejsou podle názoru žalobce vůbec podstatné skutečnosti spočívající v tom, zda peněžní prostředky (úschovy) byly přijímány bezesmluvně, zda se žalobce zabýval povinnostmi vyplývajících ze zákona č. 254/2004 Sb., či povinnostmi vyplývajících ze zákona č. 253/2008 Sb. Podstatou zpronevěry u advokátních úschov je pouze to, že advokát naloží se svěřenými prostředky v rozporu se smlouvou, nejčastěji tak, že je užije pro svou potřebu.
6. V konkrétní věci není žalobce stíhán výlučně proto, že od údajných poškozených obdržel určitou částku peněžních prostředků, přičemž část těchto prostředků jim či jimi pověřené osobě nevyplatil.
7. Při jednání představenstva však žalobce doložil, že veškeré peněžní prostředky, které obdržel od údajných poškozených, jim vyplatil v plné výši zpět, takže se jednání, popsáno v usnesení Policie České republiky o zahájení trestního stíhání ze dne X nedopustil.
8. Podstatou celé záležitosti „úschov“ byla dohoda žalobce s jeho klientem, panem L. P., nar. X, o tom, že žalobcův účet bude sloužit pro investiční záměry pana P., který obstarával investiční příležitosti i pro své blízké příbuzné. L. P. byl dlouhodobým klientem žalobce, jejich vztah přerostl z profesní roviny do roviny přátelské, a proto žalobce vyhověl jeho

prosbě o poskytnutí této služby. Peníze na daný účet přicházely kontinuálně od roku 2011 a rovněž tak byly průběžně vypláceny buď na účty, z nichž přišly, nebo k rukám L. P. Jelikož takto byly vypláceny veškeré peněžní prostředky, které na daný účet byly poukázány, nelze hovořit o zpronevěře. Kriminalizace případu je produktem rozepří mezi příbuznými a žalobce je přesvědčen, že právě v jejich okruhu došlo ke zpronevěře.

9. Podle názoru žalobce si bylo představenstvo České advokátní komory vědomo toho, že žalobce si žádné svěřené prostředky neponechal, a proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypočítává, jaké všechny zákonné povinnosti žalobce porušil. Přitom nevzalo v úvahu to, že samotné porušení vytýkaných zákonných povinností není způsobilé naplnit skutkovou podstatu přečinu zpronevěry.
10. Žalobce se nesnaží bagatelizovat porušení svých zákonných povinností, nicméně zákon o advokacii neumožňuje pozastavit výkon advokacie z toho důvodu, že se advokát kárně provinil, či se dopustil porušení zákonných povinností, nýbrž pouze z toho důvodu, že je trestně stíhán ve stadiu soudním a zároveň okolnosti nasvědčující spáchání trestného činu jsou natolik závažné, že ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie ze strany trestně stíhaného advokáta.
11. Žalobcovo jednání nemělo charakter úschovy, resp. svěřenecké smlouvy, ale šlo o jednání vybočující z rámce svěřenecké smlouvy, kdy žalobce poskytl L. P. tuto přátelskou pomoc a jen využil samostatného účtu, který vedl pro účely úschov. Byť je žalobce připraven nést odpovědnost za porušení svých zákonných povinností, pozastavení výkonu advokacie je zde opatřením zcela nepřiměřeným, jež má pro něj fatální sociální dopad, jelikož má manželku a dvě zletilé a tři nezletilé děti.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že jí nepříslušelo rozhodovat o vině či nevině advokáta, který je trestně stíháný, naopak při svém rozhodování musela z výsledků šetření orgánů činných v trestním řízení vycházet. Po provedení důkazů a ústního jednání žalovaná dospěla k závěru, že byl naplněn i zákonný požadavek existence skutečností nasvědčujících tomu, že takový trestný čin, pro nějž je žalobce stíhán, byl spáchán.
13. Pokud žalovaná zmínila i porušení stavovských předpisů žalobcem, je nutno poukázat na kontext této úvahy, neboť na straně 3 rozhodnutí je uvedeno, že porušování stavovských předpisů vyústilo až v předpokládanou trestnou činnost advokáta, a i v ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie.
14. Námitku žalobce o sociálním dopadu rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie žalovaná odmítla s tím, že tento dopad je zapříčiněn žalobcovým jednáním, míru jeho přiměřenosti stanovil zákonodárce a po dobu pozastavení žalobce může za sebe ustanovit zástupce, aby neztrácel klientelu.
15. Při jednání dne 22. května 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí představenstva České advokátní komory zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce uplatnil v žalobě především námitku, spočívající jednak v tvrzení, že jeho trestní stíhání není důvodné, neboť se předmětného skutku nedopustil, peníze přijaté do úschovy řádně vyplatil a není tedy vinen trestným činem zpronevěry.
18. Tuto námitku musel soud omítnout, neboť není v jeho pravomoci posuzovat, zda se žalobce jakožto advokát dopustil určitého trestného činu nebo nikoliv, ale především proto, že z hlediska aplikace ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, není pro takové posuzování žádný důvod.
19. Podle citované normy *Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.*
20. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin, neboť usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality, ze dne X, č. j. Y, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v klientské záležitosti převzal do úschovy peněžní prostředky ve výši desítek milionu korun, přičemž z této úschovy vyplatil jen její část a částku 23 209 000 Kč si присvojil.
21. Jakkoliv lze chápat, že žalobce s obviněním vůči sobě nesouhlasí a vznáší vůči němu námitky, nic z toho nemůže nijak zpochybnit skutečnost, že je stíhán jako obviněný pro úmyslný trestný čin. Své výhrady vůči trestnímu stíhání může žalobce uplatnit jen v rámci trestního řízení, nikoliv však v řízení před soudem rozhodujícím o žalobě podle soudního řádu správního. Je tedy splněna první ze zákonných podmínek pro uplatnění ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii.
22. Dále žalobce namítal, že v projednávané věci není naplněna druhá podmínka pro pozastavení výkonu advokacie, protože zde nejsou skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, které by zároveň ohrožovaly důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem. Skutečnosti spočívající v tom, zda peněžní prostředky (úschovy) byly přijímány bezesmluvně, zda se žalobce zabýval povinnostmi vyplývajícími ze zákona č. 254/2004 Sb., či povinnostmi vyplývajícími ze zákona č. 253/2008 Sb., nejsou z hlediska naplnění skutkové podstaty přechinu zpronevěry vůbec podstatné. Podstata zpronevěry u advokátních úschov spočívá jedině a pouze v tom, že advokát naložil se svěřenými prostředky v rozporu se smlouvou, nejčastěji pak v tom, že svěřené prostředky užil pro svou potřebu či potřebu svých blízkých.
23. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Právě z citovaného usnesení Policie České republiky je zřejmé, že žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin (zpronevěra), kterého se měl dopustit právě v souvislosti s výkonem advokacie. Tato souvislost je konstatována právě citovaným usnesením o zahájení trestního řízení, a tvoří tedy organickou součást

obvinění žalobce. Jestliže tedy představenstvu České advokátní komory - a konec konců ani soudu v tomto řízení - nepřísluší přezkoumávat závěry (byť průběžné) orgánů činných v trestním řízení, pak se nemohlo zabývat ani žalobcovými tvrzeními o tom, že jeho jednání se neodehrávalo v rámci výkonu advokacie, je-li jeho obvinění právě takto koncipováno. Žalovaná proto musela akceptovat nejen to, že žalobce je obviněn z úmyslného trestného činu, ale i to, že se jej měl dopustit jako advokát při výkonu advokacie.

24. Vycházejíc z toho pak žalovaná učinila svůj závěr o tom, že jsou dány skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, které ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem. Zde podle názoru soudu lze žalované vytknout, že odůvodnění napadeného rozhodnutí na třetí straně není koncipováno zcela přiléhavě, což se týká především odkazů na neplnění povinností vyplývajících ze zákona č. 254/2004 Sb., resp. ze zákona č. 253/2008 Sb., či na porušování stavovských předpisů. Tuto argumentaci shledává soud nadbytečnou, neboť se netýká toho podstatného, co ve věci bylo nesporně dáno a z čeho měla žalovaná vycházet, tedy že žalobce se měl dopustit zpronevěry peněz, které mu do úschovy svěřil mimo jiné jeho klient, resp. další osoby na základě smluv o úschově.
25. Jinak vyjádřeno: pokud by se advokát dopustil trestného činu zpronevěry *mimo* výkon advokacie, musela by žalovaná pečlivě zvažovat, zda takový skutek ohrožuje důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem, a dospěla-li by k závěru, že ano, musela by jej důkladně odůvodnit s vysvětlením všech souvislostí. Pokud však v projednávané věci je dáno, že žalobce se měl trestného činu zpronevěry dopustit *při* výkonu advokacie (jak vyplývá z usnesení o zahájení trestního stíhání), pak závěr o tom, že důvěra v další řádný výkon advokacie žalobcem jako advokátem je ohrožena, vyplývá v podstatě již ze samotného popisu skutku: vztah mezi advokátem a klientem je esenciálně založen na důvěře a stěží si lze představit, že by tato důvěra *nebyla* ohrožena v případě podezření, že si advokát měl přisvojit peněžní prostředky svěřené mu klientem.
26. Byť tedy má soud za to, že závěr o splnění podmínky ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie žalobcem jako advokátem není v odůvodnění napadeného rozhodnutí koncipován nejvhodněji, zcela se ztotožnil se žalovanou v tom, že tato podmínka rovněž byla naplněna.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního tím, že žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady nad rámec její činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu